

ԶԱՒԱԿ ՀԱՅՈՒՆ

Զաւակ սիրուն
Ու տարագիր,
Գուրգուրանքով
Ես կը նայիմ
Տակաւ անող
Հասակիդ,
Տարուան ամբողջ
Տարածքին:

Զըմեռն ըլլալ
Թող քեզ համար
Պատըսպարան.
Հայ հոգիի
Հունտը յաւերժ
Արտօնէ՛ որ
Յանուի քու մէջ
Հատիկներու պէս ցորենի:
Դուն խընամէ՛ գուրգուրանքով
Զանոնք մտքիդ ու հոգիիդ
Ակօսներուն
Հողին ներքեւ,
Հեռու ամէն
Փորձանքներէ:

Գարնան՝ թոյլ տուր
Հայ Հոգիի
Հատիկներուն

Փըթթիլ, ծաղկիլ,
Մտքիդ, սըրտիդ
Դաշտին վըրայ,
Ու թող մարդերն
Ծորջըդ համայն
Ծաղկազարդուած
Տեսնեն միայն,
Գեղեցկութեամբը հասակիդ
Ու նայուածքիդ շընորհներուն,
Զերթ պատմութիւն
Մեր պապերուն:

Հըրապոյրին հետ
Ամառուան
Քու ալ հոգիդ
Վէս, հայկական,
Թող առիւնքն
Զերմօրէն
Աշխարհն ամբողջ,
Ու նորէն՝
Ծառագայթներ քու դէմքէն,
Ուժի, գեղի, կորովի,
Երթան մարդոց
Սրտերուն,
Ու սիրեն քեզ -
Զաւա՛կդ Հայուն:

Աշնան՝ հովե՛րը թող փըչեն ...

Քեզ վախցընել
Կարող չեն:
Դուն թելերուն վըրայ բոլոր
Սորվածներուդ,
Հոգիիդ մէջ ամուր գրկած
Հայոց Լեզուն,
Երգ, պար, աղօթք,
Ու պատմութիւն,
Իբրեւ աւանդ պիտի տանիս
Հորիզոնէ հորիզոն,
Չորս ծագերուն
Յրուած բոլոր Հայերուն,
Որ զօրանան ալ՝ իրարմով
Ընդելուզուած,

Որ տարածեն շունչը Հայուն,
Ամբապնդեն յոյսը Հայուն՝
Հա՛յ մընալուն, Հա՛յ ապրելուն:

ՄԵՆՔ ՊԻՏԻ՝ ԱՊՐԻՆՔ

Կամզանք իմ կրկին
Այացիկ շուրթին
Կուտ յուշարձանին:
Գանկեր, դիակներ
Կը քրգանան, կը թային:

Վկայ՝ Արարատն,
Որ աչք է անտուն,
Ու սիրտ ըսպարտն,
Ու պանդոխտ անքուն:

Ու մի օր՝ պիտի
Արարատն խօսի:
Այդ օրուան՝ Ռամար
Մենք պիտի ապրինք:

Ու մեր նախատակ
Հայրենք ու մայրենք
Հողին տակ թաղուած
Հունտերուն նըման
Կեանքի պիտի գան,
Զի այդ հաւատքով
Չըվարանցեան
Նայիլ աչքերուն՝
Ուտիսն, մառաւան:

«Զի մահ իմացեալ
Անմահութիւն է»
Կտակ թողուցին
Սերունդէ սերունդ,
Հայրենք մեր հզօր,
Մայրենք մեր կամշուտ,
Ապարանքի մէջ
Թէ անապատի
Աւազներուն ճշտ
Անող զաւակաց:

«Վախցէք մի միայն՝
Թէ ունիք ուտիս
Հողին սպաննող:»

Պատգամն այս հզօր
Կախեցին յառութք
Սրտի ու մտքի
Դրան կամարէն:

Ու մինչեւ այսօր
Չէ ծընած ուտիսն
Հողին սպաննող
Հայ սերունդներուն:

Արարատն մի օր՝
Պիտի խօսի գո՛ր:
Այդ օրուան՝ Ռամար՝
Մենք պիտի ապրինք:

1984

ՅԻՇՈՐԻՄ ԵՍ, ՀԱՅՐԻԿ

Յիշո՛ւմ ես, հայրիկ,
Թէ մենք՝ քոթորներ
Եւ քու զաւակներ,
Ինչպէս էինք քո
Լուռ վշտի դիմաց
Լայն-լայն ծիծաղում
Երբ դու ըստացել
էիր մի նամակ
տուն-Հայրենիքից:
Եւ մենք տատիկի
կարօտով, լացով
ձայնն էինք կեղծում
ու լայն ծիծաղում,
«Վախե՛մ ջան, քա՛լիկ ջան ...»

Իսկ դու ընկնում
էիր քո միջ
Երագ-նամբով
դէպի տուն:

Վշտիդ մէջ՝ Ռամակ
սէր էիր դարձել
եւ այնձանացել,
թոյլ տալով որ մենք
փաթաթուենք վզիդ,
գլուխը գրկենք,

դէմքը լուրջստեղծ
մեր սէր շրթներով
մեր քիչ մասնորով
ու միշտ կրկնելով,
եղանակելով:
«Վախե՛մ ջան, քա՛լիկ ջան ...»

Մեր սրտէն դեռ չէր
կարօտը անցել:
չէինք դեռ գիտեր
կարօտը ո՛վ էր ...

1984

ՀԱՅՐՍ ՀԼԱՍԱՒ

Հայրս չընթասաւ
Տեսնել իր որդուն
Որպէս չափառաս
Մի Ռասուն մարդու:

Բայց հայրս մարդ էր
Մարդ ազնւասիրտ,
Վիշտն իր սրտին մէջ
Կըրող լեռնիւայն:
Վշտակիր, վըսեմ,
Իր ցաւին մէջ զուսպ,
Եւ իր իրճեանքին,
Այլոց կայտանքին,
Լիարուն քաշիւող
Գանձերն իր սիրոյ
Պարի ու երգի,
Եւ առատաձեռն
Իր ինքն շնորհով
Բաժակը սրտին
Լի էր, մշտադատ,
Սիրտէ սիրտ Ռոսքին
Մէջ կայտառ, ու միշտ
Ու միշտ պնդում:

Իմ հայրս մարդն էր
Ծախ, իրճեանքի,
Ուրախութիւնն իր
Լիարուն քաշիւող,
Այլոց իրճեանքին
Ու ցաւին հաղորդ,
Մեծին, պոտիկն
Ավն իր փին մէջ
Սրտին նայտածքով
Թափանցուն, աճուն,
Ըստուերը՝ լոյսի
Միշտ փոխակերպող,
Ու սրտի լոյսերն՝
Երկնակամարի
Պայլուն աստղի
Ժառագայթաձակ
Աչքերուն նման
Բաց-խփող, յազուր:

Հայրս չընթասաւ
Տեսնել իր որդուն
Որպէս չափառաս
Մի Ռասուն մարդու: